

imellem Personer af samme Køn. Dette er saa bekendt, og har allerede i en Række af Aar været saa bekendt, at man endog saa en Tid lang har antaget, at det kunde være en egen Form af Sygdommen, som man har kaldt den jydsk Syphilis. Det er et endnu uoplyst Punkt i Videnskaben, om det virkelig er en egen Form af Sygdommen; thi man har ikke i alle dens øvrige Egenstaber kunnet finde nogen egentlig Forskjel mellem denne og den almindelige Syphilis, men kun den Forskjel, at den viser sig smitsom paa den ansøgte færegne Maade. Den almindelige Syphilis kan ogsaa smitte paa denne Maade; men det sker langt vanskeligere og langt sjældnere, saa at man i de Dele af Landet, hvor den nævnte Sygdom ikke hærder, i Regelen ikke er saa bange for Samferdsel med dem, der ere angrebne; hvorimod denne Sygdom i de nævnte Egne muligvis paa Grund af en vis Giendommelighed er saaledes beskaffen, at den smitter ved Berøring. Dette er nu erfaret gjennem en Række af Aar af saa mange Mennesker, og det baade af Læger og Fællelæger i et saadant Omfang, og bevidnet med en saadan Enstemmighed, at jeg ikke tror, at der kan reises mindste Tvivl om, at det forholder sig saaledes. Men nu er Forholdet meget vanskeligt, hvor Sygdommen viser sig saaledes, thi det er jo klart, at den Myndighed, Regjeringen har til at forordre, at de Paagjældende skulle underlæste sig Behandling og til at lade dem behandle for offentlig Regning, er ganske utilstrækkelig til at forhindre Sygdommens Udbredelse. Det vil da væsentligt bero paa, hvorvidt Husbonden i vedkommende Tilfælde anser sig for tilstrækkelig opfordret til at sende det angrebne Individ ud af sit Hus eller endog saa forordre det indlagt paa Sygehuset o. s. v. Men Erfaringen har lært, at dette ikke saa sjelden møder Modstand, og jeg kan sige Dem, at paa Grund af dette er der mange Mennesker her i Landet, mange af vore Medborgere, som uden mindste Skyld fra deres Side ere bleven ulykkelige Mennesker for Livstid, ja, have maattet forplante til deres Afkom saadanne Svagheder, som aldrig høves hos dem. Det forekommer mig derfor, at det er en Ting, som vi bør tage under Overveielse, om der ikke skulde gives Midler til at kunne i saadanne Tilfælde, hvor Sygdommen udbreder sig paa denne Maade, tage virksomere Forholdsregler derimod end dem, der hjemles ved det foreliggende Lovforslag. Dette, mine Herrer, som jeg nu sagde dem, at Sygdommen kan smitte paa andre Maader end gjennem en Kjønsforbindelse, er ikke ganske overset i Lovforslaget, idet der nemlig er et enkelt Tilfælde, hvor ganske vist ogsaa Smitten hyppigt opstaar ad anden Veje, og hvortil der er sigtet i det sidste Stykke af § 1, nemlig ved Alning. Det er ganske vist, at Sygdommen kan forplantes derved, at et smittet Barn dier en Amme, som ikke feiler Noget i Forveien. Derved kan hun faae Sygdommen, og

det sker ikke saa ganske sjældent. Dette er der taget Hensyn til i det sidste Stykke af § 1, som er kommet ind i det andet Thing, og jeg antager altsaa, at man der maa erkende, at den Grundtanke, som man har stræbt at skaffe Fyldestgjørelse, er fuldkommen rigtig og værd at tage i Betragtning; men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at den ikke er kommen til noget heldigt Udtryk i den Bestemmelse, der er indført i det andet Thing. Der staar nemlig nu i det sidste Stykke af § 1: „Naar Fattigvæsenet udsætter et ugift Fruentimmers spæde Barn til Pleie, kan saavel dette som dets Moder, naar Saadant af Politiet findes fornødent af Hensyn til hendes tilbørligere Vandel, underkastes Aageundersøgelse“. Dette er nu ikke heldigt affattet. Thi for det Første er det klart, at der ikke behøves nogen Lovbestemmelse for, at Barnet kan underkastes Aageundersøgelse, og dernæst er det jo, synes det mig, meget uheldigt, at det kun er Noget, der er tilladt Fattigvæsenet, men at der ikke er paalagt Fattigvæsenet nogen Forpligtelse i saa Henseende. Det er jo dette, man maatte gjøre, naar man derigjennem skulde udrette noget Virksomt med Hensyn til Sygdommens Forplantelse paa denne Maade. Men endelig maa jeg for det Tredie tilstaa, at jeg ikke indser, hvorfor dette særligt skulde paahvile Fattigvæsenet; thi det forekommer mig, at, fordi et ugift Fruentimmer hører under Fattigvæsenet, kan hun gjerne være et ganske respektabelt Menneske og behøver ikke at være noget løssagtigt Fruentimmer, selv om hun har et spædt Barn. Ganske vist har Fattigvæsenet en større Myndighed over dem, der ere under dets Forsørgelse, end der høves over andre Individer; men det forekommer mig, at det ikke er nogen heldig Udskillelse, der herved træffes mellem dem, som ere under Fattigvæsenets Forsorg, og Andre. Det, hvorpaa det kommer an, er, at man har et nogenlunde virksomt Middel til at forebygge, at et Barn, som enten selv er angrebet af den veneriske Syge, eller hvis Forældre ere angrebne deraf, bliver sat i Pleie eller i Særdeleshed til Opamning hos et sundt Fruentimmer, uden at dette veed af, at Sygdommen er tilstede. Men denne Bestemmelse er ligesaa vigtig med Hensyn til den Rige som med Hensyn til den Fattige, og Tilfældet forekommer lige saa vel hos den Rige som hos den Fattige. Der er mig ikke ganske saa Tilfælde bekendt, hvor en Amme saaledes er bleven smittet og paaført Sygdommen i en meget betænkelig Grad derved, at hun har faaet et Barn at amme, som hun ikke vidste led af eller havde Spiren til en saadan Sygdom i sig. Derfor tror jeg, at det er fuldkommen rigtig seet, at her er et Punkt, paa hvilket man bør henvende en særlig Opmærksomhed; men jeg finder ikke, at man i den Maade, hvorpaa det i det sidste Stykke af § 1 er søgt gjennemsøgt, har været ganske heldig, og jeg vil derfor anbefale denne Sag til